

blem, der udfordrer hele det gamle billede af den danske nationalstat, og disse love har ikke løst dette problem. Derfor håber jeg, at det ikke lykkes at forsøge at tegne et billede af, at nu er sagerne i orden i det her såkaldte rigsfællesskab, og at man ikke ignorerer, at behovet for Færøerne er at kunne indtage deres plads på den globale scene på lige fod med Danmark, på lige fod med Grønland og på lige fod med andre lande. Først der får vi løst de åbenlyse interessekonflikter, som vil opstå der, hvor Danmark og Færøerne har divergerende interesser.

Jeg har sagt, at den nye ordning og regeringens handlemåde i denne sag er udtryk for en genial kolonipolitik, det mener jeg stadig væk. Jeg synes ikke, at der er noget mærkeligt i, at Danmark følger sine interesser og gerne vil holde sammen på det, man betragter som det gamle danske enhedsrige. Men det er bare ikke svaret på nutidens spørgsmål.

Globaliseringen beskrives jo af mange som et mulighedsrum, og andre frygter måske den fagre nye verden med centralstyring og kontrol fra stærke magter. Virkeligheden ligger jo et sted derimellem. Men konklusionen på forholdene, som de er i dag, mellem Danmark, Færøerne og Grønland, er jo stadig væk, at vi kunne sige, at politikken i henhold til Færøerne og Grønland er et udtryk for fagre gamle verden, og man forsøger stadig væk at bruge de samme metoder, som man har brugt de sidste 50-100 år, til at forsøge at holde sammen på sit territorium.

Jeg synes, det er uheldigt, og jeg håber i lighed med hr. Lars-Emil Johansen, at vi kan komme skridtet videre. Statsministeren har nævnt folkenes selvbestemmelsesret som grundlaget. Det må have som konsekvens, at de rettigheder, der følger med, anerkendelsen af selvbestemmelsesretten, og de pligter, der ligger, kan man sige, hos den forhenværende moderstat, til at støtte selvstændighedsudviklingen, også bliver fulgt.

Det kan skabe ny forståelse og ny dialog i hvert fald mellem Danmark og Færøerne.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Som jeg også spurgte hr. Lars-Emil Johansen om, synes jeg, det er interessant at få en vurdering fra repræsentanterne for Den Nordatlantiske Gruppe og de dele af rigsfællesskabet af, hvad det har af betydning for Danmarks omdømme og selvfølgelig især for de mennesker, det går ud over, at vi har en regering og et flertal

i Folketinget, som accepterer, at børn lever under kummerlige vilkår på 10 m² med psykisk syge forældre i årevis på steder, hvor de ikke kan få lov at lave mad.

Kl. 19.50

Hr. Høgni Hoydal deltog selv i debatten, og jeg vil gerne spørge: Hvordan tror hr. Høgni Hoydal det påvirker Danmarks omdømme, at vi behandler børn så dårligt i Danmark?

(Kort bemærkning).

Høgni Hoydal (TF):

Jeg deltog jo, som hr. Morten Østergaard siger, i den debat om asylbørn, og det var efter nogle overvejelser. Jeg mener jo, at Danmarks udlændingepolitik, Danmarks asylpolitik, Danmarks udenrigspolitik, Danmarks forsvarspolitik er områder, som Danmark også varetager på vegne af Færøerne og Grønland, og derfor mener jeg, at vi også skal gå ind i den debat og have en mening om det.

Der er jo ikke nogen tvivl i mit sind om, at jeg synes, at den danske udlændingepolitik og også de forhold, vi har fået beskrevet, på asylcentrene er et globalt spørgsmål, som jeg ikke synes tjener Danmarks omdømme til ære og dermed heller ikke Færøerne og Grønlands.

I et selvstændigt Færøerne vil jeg kæmpe for en anden udlændingepolitik, selv om der også er folk på Færøerne, som måske støtter den danske udlændingepolitik. Men jeg synes ikke, det er en rigtig politik, og det har jeg gjort opmærksom på, og det gør jeg så længe, som jeg har mulighed for at tage ordet.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Deri er vi jo fuldstændig enige. Jeg vil ikke bede hr. Høgni Hoydal om at prøve at forstå den konservative folketingsgruppe, som altså ikke evnede at udnytte det flertal, der var, for at gennemføre de forbedringer, de selv havde foreslået, med mere plads og loft over opholdstiden, fordi opgaven jo er umulig.

Men til gengæld kunne jeg godt tænke mig at spørge hr. Høgni Hoydal, om det ikke ville klæde lederen af rigsfællesskabet, statsministeren, at han besøgte et asylcenter og kiggede de børn i øjnene og sagde: De her forhold kan jeg godt acceptere at vi byder jer. Ville det ikke efter hr. Høgni Hoydals opfattelse være noget, der var en statsmand værdigt, at man stod ved den politik, man førte?